

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VIII. De manuum impositione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

esse dum Monachismū ille suum bene concoquat & digerat. Suspecta illis semper est Religioforum conuersio. Et quemadmodum in Catholica Ecclesia sacerdotali caractere insigniti homines non nisi multis cum ceremonijs, habitu & ordinis ademptis caracteribus, degradantur. & Judici seculari traduntur; sic monachi ac Religiosi a Ministris operose admodum excucillantur, & difficulter ad Ministerij societatem cooptantur. Fit hoc aliquando publice pro concione, aliquando in Consistorio privatim: ubi habitus religiosus ei detrahatur, non sine execratione eius a quo primum eo indutus fuerat: pedibusque conculcatur, aut laceratur. Frugaliores tamen nonnulli sunt, qui (ut est in Apostatarum Fragello) vestem illam gravior aliquo colore tinctam asseruant, ut ex ea vel uxori cycladem, vel infantibus tuniculas faciant. Ad ministerium recepto, vel etiam ante, statim uxor quaeritur, ut hoc velut trabali clauo affixus, omnem ad Catholicam Ecclesiam redeundi amittat voluntatem. Sic quidam ad nos reuersus, roganti mihi num uxorem haberet, *Non*, inquit, *in quo summam Dei benignitatem in me agnosco. Si enim uxorem habuissem, actum de me fuisset.* Nec vero mirum hoc videri debet, quam libidinis flamma in nullis vehementius fere ardeat quam in ijs qui e claustrorum septis exsilierunt. Sic ut non spiritus, sed caro illius separationis seu apostasiae causa sit. Idque inde etiam manifestum est: quod vix sepulta vna uxore, statim aliam ambiunt. & sic a tumultu nuptialem alterius thorum uno velut saltu se immittunt. Quod si quis cuculli sui & voracitatis pudicitiae memor non ita facile se ad nuptias praebat omnium oculis incessitur ac vexatur quotidie, producta memorabili hac sententia, quam aiunt e divino Lutheri ore fuisse prolatam: Eum scilicet qui uxorem non habeat, pie vivere non posse. Quasi vero non multa Christianorum fuissent millia, qui castitatem suam inuolabilem conseruarunt quales etiam in Iudaismo, minus sane quam Christianismus perfecto, Heliae, Helisei, Esaiæ, & alij fuerunt, qui continentissime semper castissimeque vixerunt. *Quaeritur* ergo, inquam Ministerij candidato uxor, atque etiam inuito pæne obruditur, ut tanto tenacius schismati adhaerescat. Quia etiam uxorem non habere, peccatum putatur. Et ut Solon olim Miserum ut Thalem videret profectus, illud vehementer admiratus est quod nunquam uxorem duxisset. sic Beza idem Jacobo Sturmio, homini Lutheri partibus unice addicto

probro quasi dat. Postquam enim multa in eo honorifice commendasset, tandem addit, Nihil ei exprobrari potuisse, quam quod a nuptijs semper abhorruerit. O iagens probrum, etiam hominum immultum turbae virginitatem illaenam seruare! Atque hoc illud est, in quo omnes fere schismatici ac heretici conveniunt. Quis enim unquam vidit librum e Lutheranorum, Calvinistarum, Zuinglianorum aut Anabaptistarum officina progressum, in quo continentia, castitas, viduitas, aut Virginitas laudetur ac suadeatur; quales multi a Tertulliano, S. Augustino, S. Chrysostomo & alijs scripti sunt, & etiamnum manibus nostris teruntur? Est ergo coniugium instar tenacissimi glutinis, quo miseri illi claustrorum desertores retinentur ne ubi iam æratis ille calor defuerit, etiam agnatum errorem emendare, & ad Ecclesiae gremium recipere se possint. Memini nuper me aliquem ex hoc hominū genere sic loquentē audiuisse: *Quid ego misera hac (uxorem in horrore blasphemias decapitantem) quid misellus istus (tres infantes digito demonstrans) faciam? Quid his fiet si ad Catholicam Ecclesiam ego rediero? Deum rogo ut mihi sit propitius. Equidem non ignoro extra Ecclesiam me esse. Sed nullum iam restat remedium. Necessè omnino est, ut capra quo alligata est loco pascatur.* Hæc quidem ille ita loquutus est. Quam multi sunt qui nihil magis quam Catholicam Ecclesiam redire desiderant, si modo ad pœnitentiam recipi possent? Anno MDC. qui Iubilæus fuit, Minister quidam Romam profectus, suo & quinque aliorum nomine veniam à Pontifice petijt, utque repudiatis uxoris, in sæculo sibi viuere liceret. Sed Pontifex id nequaquam permittere voluit. Calvinistis quidem excucillati isti monachi adeo suspecti sunt, ut nemo qui Religiosus aliquando fuerit, Nationali Synodo præsidere possit. Vidisti hætenus quā nullis aut paucis cum ceremonijs Ministri illi constituantur. Sed quid? quod sæpe sine vlla missionē, vocatione, propositione, receptione, nonnulli propria auctoritate suggestum conscendunt, ac docendi ac concionandi munus usurpant? Certe id quidem antea non semel factum. Qui loci dominus est, si aptus ad id munus fuerit vel etiam aptum se esse existimarit, statim Doctoris officium sibi sumit, ac subditos in fide instruit, ut multi in Gallia fecerunt.

VIII. Quid iam, quaeso, veteris illius & primitiuae Ecclesiae ordinandi & consecrandi Episcopos ac sacerdotes consuetudo ac ceremoniae cum his ineptijs

ineptijs commune habuerunt? Videamus saltim quid de Episcoporum consecratione priscus ille Gallorum Apostolus S. Dionysius tradat (b). Episcopum consecrandum ait in genua ante altare proster- ni, SS. libros capiti eius primum, ac deinde à consecran- te precibus rite peractis, manum imponi, Sacerdotibus consecrandis itidem manus quoque ab Episcopo imponi: Diaconos vero uno tantum genu terra innixos consecra- tionem accipere: tum singulis crucis characterem inpri- mi, & ad omnes istas ceremonias Chrisma adhiberi. Et hic quidem tam Episcopos quam sacerdotes conse- crandi vetus mos est, qui etiamnum in Catho- lica Ecclesia diligenter obseruatur. Hic ille Episco- pus est, qui gregem suum tanquam Imperator ex- ercitus præcedens, à S. Hieronymo (a) repræsen- tatur. Vbi vero in Caluini est Ecclesia manuum illa impositio ab Apostolis eorumque successori- bus usurpata? Cuius formam Optatus describit, vñà cum benedictione Episcopali, *Adiutorium nostrum in nomine Domini*. Mirum vero, ceremo- niam hanc à Caluinistis sic plane explosam esse, (a) quum Melancthon in Locis suis Communi- bus Ordinem Sacramentis adnumeret. Victo- rem Cayerum audiamus. Nulla alia, inquit, manuum impositio apud ipsos usitata est, quamuis scri- ptis suis aliter proficeantur. Equidem illud vere affir- mare possum, meo salius Consilio factum esse, ut cere- monia hac aliquo modo obseruata sit, dum ipsis demon- strauit, sine hac plerisque visum iri, nullum esse inter ipsos verum Ministrum: quæ tamen in Geneuensis Ec- clesie Ordinatione à Caluino (c) plane est abolita; eo quod, vt homines isti dicunt, superiorum tem- porum ceremonie in superstitiones transierunt. Idem tamen Caluius alibi concedit, *Manuum impositionem in veris & legitimis Ordinationibus esse Sacramentum*. Eam certe Donatistæ olim quam- uis schismatici, diligenter retinuerunt, vt apud S. Augustinum videre est (d): vt & Lutherani hodie, qui etiamnum ea vtuntur, adeoque eam à Catholicis Episcopis expetere voluerunt, suorum scilicet vitium ac defectum ag- noscentes, vt manifestum sit Acta & Colloquia inter ip- sos habita le- genti.

DE MINISTRORVM, SENIO-
rum, & Diaconorum officijs, de Synodis
& Colloquijs, eorumque omnium
multiplici abusu.

CAPVT VII.

ARGVMENTVM.

- I. Abusus circa Ministrorum missionem seu distribu- tionem.
- II. Ministeria facile permutanda.
- III. Minister quandoque à plebe elegitur atque acci- pitur.
- IV. De Senioribus, & Superintendentibus.
- V. De Diaconis & Coryceis.
- VI. De Colloquijs, & Synodis, & ratione quam in historia Ecclesiarum suarum consicienda ob- seruant.

I. **Q**uamuis Pastor & Grex ita inter se Relata sint, vt alterum sine altero esse non possit; apud nouos tamen istos Euangelicos Pastores sine grege reperiuntur: iidemque ex vno loco profligati, totas prouincias peruagantur, per fugium sibi & quæ ad vitam necessaria sunt magis quam ani- marum salutem querentes. Quum è Germania tum Geneua præcipue Ministros in Galliam no- stram sturnatim aduoluitantes vidimus, quamuis ad certam non essent destinati Ecclesiam, nihilo- minus tamen iidem, si modo simplicem à quo- cumque attestationem, vel etiam nullam omnino attulissent, ab ea quæ prima vacabat Ecclesia reci- piebantur, sic vt nonnumquam duo vel tres, pudè- de sane abusu, vni præsiderent. Atqui in Catho- lica Ecclesia id æquaquam permittitur, in qua sem- per vnus gregis vnus pastor fuit. Quam vero con- fusionem æqualis illa Ministrorum pluralitas, & pluralis æqualitas pariat, inde patet, quod iidem munus illud suum inter se disperdiri coacti sunt, dum hic illa, alter altera septimana præsidet, con- ciones ad populum habet, & alia ad Consistorium perti-

h Dion. cap. 9. Cæc. Hier. Concil. Nice. can. 4. dist. 94. a Ad Euang. ep. 85. b Lauat. de rit. Ec- cles. Tigur. c Fol 7. d Cont. Cræc. lib. 3. cap. 21. Vid. lib. de commyst. Euang.